

GENDER / KULTURA ZNÁSILNĚNÍ: DATA

- Chlapecká neposlušnost a rvačky jsou vnímány dospělými jako problematické, ale současně jsou tolerovány a brány tak, že to k chlapcům patří. (*Muži a násilí v České republice, Pracovní skupina Muži a rovnost žen a mužů, Úřad vlády ČR, 2016*)
- Podle domácích i zahraničních statistik jsou z 90 % obětí domácího násilí ženy. (*Český statistický úřad, 2015*)
- Mezinárodně srovnatelné údaje o násilí na ženách poskytuje studie agentury FRA z roku 2014, podle níž zažilo v České republice některou z forem fyzického a/nebo sexuálního násilí ze strany svého partnera 21 % žen. Stejná studie ukázala, že některou z forem psychického násilí zažilo 47 % českých žen. (*Branislava Marvánová Vargová, Monitorovací zpráva Social Watch 2020*)
- Počty mužů-obětí násilí v partnerských vztazích se jen velmi těžko odhadují. Pokud mužům prezentujete definici domácího násilí, ztotožní se s ní pouze 4,9 % z nich. Jestliže jim však představíte konkrétní projevy násilného chování, zkušenost s nimi uvádí až 30,4 % mužů. (*CHOMOVIČOVÁ, Intervenční centrum Praha, 2019*)
- Reakce mužů na partnerské násilí, jehož jsou obětí, je často taková, že násilí ospravedlňují, zlehčují a přizpůsobují se mu. Jen velmi málo mužů přiznává, že je obětí partnerského násilí, a vyhledává pomoc třetí osoby. (*PEŠÁKOVÁ, Násilí páchané na mužích v partnerských vztazích: Příběhy mužských obětí, 2015*)
- Výsledky Analýzy dostupnosti specializovaných pobytových sociálních služeb pro dospělé oběti domácího násilí zpracované Úřadem vlády ČR v roce 2017 ukázaly, že pouze 5 z registrovaných pobytových sociálních služeb poskytuje své služby výhradně obětem domácího násilí. Těchto 5 služeb je provozováno pouze 3 organizacemi ve 2 městech ČR. Kapacita těchto služeb je cca 90 lůžek – tedy cca 30 rodinných míst. Doporučení Rady Evropy o minimálních standardech pro azylové domy pro oběti domácího násilí je 1 rodinné místo na 10 000 obyvatel, v ČR by jich tedy mělo být 1000 (více jak 300 rodinných míst). (*Branislava Marvánová Vargová, Monitorovací zpráva Social Watch 2020*)
- Podíváme-li se na kvalitu a efektivitu legislativních opatření z pohledu žen, které zažívají násilí a hledají pomoc a ochranu, narážíme v praxi na některé překážky a výzvy. Z výsledků analýzy organizace proFem (2017 a 2018) vyplývá, že poměr ukládaných nepodmíněných trestů odnětí svobody a trestů odnětí svobody s podmíněným odkladem je u pravomocných odsuzujících rozsudků téměř 50:50. Přetrvávajícím problémem je také nedostatečné zohledňování historie násilí v rodině orgány SPOD či soudy, v důsledku čehož je nařizována mediace či střídavá péče i v případech, kdy násilí pokračuje i po rozchodu partnerů. Stává se tak například, že soud nařídí ženě, která odešla z důvodu hrozícího násilí do azylového domu s utajenou adresou, aby předávala dítě násilné osobě, čímž může dojít k ohrožení utajenosti jejího pobytu a bezpečí dalších žen a dětí v azylovém domě. (*Branislava Marvánová Vargová, Monitorovací zpráva Social Watch 2020*)

Na základě dat shromážděných ze systému zdravotní a sociální péče ve Velké Británii se za posledních 10 let zvýšil počet dívek hospitalizovaných kvůli sebepoškozování a pokusům o sebevraždu. Výrazným motivem pro jejich jednání byla nespokojenost s vlastním tělem a vzhledem. (*NHS Digital, Národní zdravotní služba Velké Británie, 2016*)

- Mezi nejčastější důvody kyberšikany patří také vzhled – urážky a posměšky na základě vzhledu či toho, jak se oběť šikany obléká. (*Gender Studies, Kyberšikana, 2015*)
- Díváme-li se na problematiku násilí na ženách optikou dodržování lidských práv, lze si v praxi povšimnout některých tendencí, které mohou být v kontradikci se základními lidskými právy, jako jsou právo na bezpečí a život bez násilí či právo na sebeurčení. Setkali jsme se například s tím, že pokud žena odejde s dětmi od násilného partnera, je jí orgány SPOD sděleno, že může odejít pouze ona, děti musí vrátit do původního bydliště násilnému partnerovi, jelikož on jí nedal svolení k tomu, aby odešla i s dětmi. Podobně soudy v některých případech limitují možnost oběti se odstěhovat do bezpečí tím, že jí určí, v jaké blízkosti od bydliště násilného partnera musí pobývat tak, aby nebylo dotčeno jeho právo na kontakt s dětmi. Tím je však limitováno její právo, ale i právo dětí na bezpečí a sebeurčení, jelikož je nucena se rozhodovat mezi tím, zda odejde sama, ale ponechá děti s násilnou osobou, nebo zda bude nadále setrvávat v násilném vztahu proto, aby mohla chránit své děti.

GENDER / KULTURA ZNÁSILNĚNÍ: HOAXY

- Ženy si mohou za znásilnění samy.
- Násilník čeká na ženu obvykle v parku a je to někdo neznámý.
- Ke znásilnění je potřeba hrubá síla.
- Pokud aktivně nevyjádřím, že to nechci, není to znásilnění.
- Muži nemohou být znásilněni.
- Ženy si tajně přejí být znásilněny.
- Když říká ne, vlastně myslí ano.
- Nevyžádaný sex může ženu „vyléčit“.
- Všechny ženy chtějí, aby muži byli při sexu ti aktivní.
- Hrubost je sexy.

- Mladé ženy nejsou schopné dobře rozhodovat o vlastním sexuálním životě a tato rozhodnutí by za ně měl dělat někdo jiný.
- První sex musí bolet.
- Pokud jdu s někým na rande, je slušné se s ním vyspat.
- Nemůžu změnit názor na to, jestli to chci, nebo ne.
- Mohla si za to sama, neměla ho provokovat, nejdřív to chtěla, ale ráno si to rozmyslela, chce se mu pomstít a zkazit mu život.
- Znásilnění trvá jen 30 vteřin, ale rasismus trvá pořád.
- Je v pořádku vyžadovat po dětech fyzický kontakt.